

„Figyelemre méltó.”
SUNDAY TIMES

„Lebilincselő.”
KATE MOSSE

REKVIEM EGY GYLKOS ASSZONYÉRT

„Kivételes.”
SUNDAY EXPRESS

„Kötelező elolvasni.”
GRAZIA

*fine
selection*

HANNAH KENT

H A N N A H K E N T

REKVIEM
EGY GYILKOS
ASSZONYÉRT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

A szüleimnek

MEGJEGYZÉS AZ IZLANDI NEVEKKEL KAPCSOLATBAN

Az izlandiak családneveiket hagyományosan az apa nevéből képezték, vagyis a fiú vagy a leány apjának keresztnévéhez, a gyermek nemétől függően a -són vagy a -dóttir toldalékot illesztették. Agnes Magnúsdóttir neve ezért szó szerint úgy lenne fordítható, hogy Agnes Magnús lánya. E névképzési rendszer miatt egy izlandi családon belül minden vérrokonnak más családneve lehet.

MEGJEGYZÉS AZ IZLANDI KIEJTÉSSEL KAPCSOLATBAN

A kiejtés megkönnyítése érdekében ez a kiadás nem használja az izlandi ábécé összes betűjét. A ð (Ð), illetve þ (Þ) mássalhangzókat d-vel, illetve th-val írjuk át.

Az egyes magánhangzók kiejtését a hangsúly határozza meg:

á mint az *au* az *autó*ban

é mint a *jé* a *jég*ben

í mint az *í* a *híd*ban

ó mint az *ó* a *hód*ban

ö mint az *ö* a *kör*ben

ú mint az *ú* a *kút*ban

y mint az *í* a *híd*ban

æ mint az *áj* a *máj*ban

au mint az *öi* a francia *oeil*ben

ei mint az *éj* az *éjszaká*ban

Jelmagyarázat

Hvammur, Blöndal megyei főbiztos háza

Kornsó, Jón és Margrét tanyája

Katadalur, Fridrik Sigurdsson háza

Illugastadir, Natan Ketilsson tanyája

Breidabólstadir, Thorvardur (Tóti) Jónsson

segédlelkész háza és temploma

„AHHOZ VOLTAM A LEGROSSZABB,
AKIT A LEGJOBBAN SZERETTEM.”

– *Laxdela saga* –

ELŐSZÓ

AZT MONDTÁK, MEG KELL HALNOM. Azt mondták, férfiak miatt lehették ki a lelküket, így most engem is meg kell fosztaniuk az én lelkemtől. Ilyenkor elképzelem, hogy mindannyian gyertyalángok vagyunk, vastagon fénylők, a sötétségben és a süvöltő szélben csapkodók, és a szoba nyugalmából lépteket hallok, félelmetes, közeledő lépteket, jönnek, hogy elfújjanak, szürke füstkoszorúban üzzék messze tőlem az életem. Tovatűnök a levegőbe, az éjszakába. Elfújjnak mindannyiunkat, egyenként, míg csak a saját fényük marad, melynél magukat látják. De hol leszek én akkor?

Néha azt hiszem, újra látom, amint a tanya lángol a sötétben. Időnként érzem a tüdőmben a tél sajkását, és mintha a lángokat az óceánban látnám tükröződni, a víz olyan furcsa, fényektől villódzó. Volt egy pillanat azon az éjszakán, amikor visszanéztem. Visszanéztem, hogy lássam a tüzet, és ha megnyalom a bőröm, még most is érzem a só ízét. A füstöt.

Nem volt mindig ilyen hideg.

Lépteket hallok.

ELSŐ FEJEZET

Hirdetmény

1828. március 24-én Illugastadirban árverést rendeznek a Natan Ketilsson gazda által hátrahagyott értéktárgyakból. Kikiáltásra kerül egy tehén, néhány ló, számos juh, széna és a bútorok, nyereg, kantár, sok edény és tányér. Mindez megvehető, ha tisztes ajánlat érkezik. Minden értéktárgy azé lesz, aki a legmagasabb ajánlatot teszi. Ha az árverést a rossz idő miatt nem lehet megtartani, akkor a következő napra halasztják, aszerint, ahogy az időjárás engedi.

*Björn Blöndal
megyei főbiztos*

1828. március 20.

Jóhann Tómasson tisztelendő úrnak

Köszönjük 14-én kelt becses levelét, melyben aziránt érdeklődik, miként jártunk el annak a geitaskardi Pétur Jónssonnak a temetésén, akit e hó 13-áról 14-ére virradó éjjel gyilkoltak meg és égettek el Natan Ketilssonnal együtt. Amint a tisztelendő úrnak arról tudomása van, bizonyos tanakodás volt afelett, hogy vajon a csontjait el lehet-e temetni megszentelt földben. Korábban bebizonyosodott róla, hogy rablás, lopás és orgazdaság bűneit követte el, amiért a Legfelsőbb Bíróság ki is mérte rá a méltó büntetést. Azonban erről nem érkezett hivatalos levél Dániából. A Tartományi Bíróság bírása tavaly február 5-én a koppenhágai Rasphusban letöltendő négy év kényszermunkára ítélte Péturt, ám a meggyilkolása idején szabadlábban volt. Ezért válaszul tudatom Önnel, hogy földi maradványait Natané mellé, keresztény szertartás szerint temették el, mivel nem sorolhattuk azok közé, akik a krisztusi útról letértek. Őfelsége a király 1740. december 30-án kelt levelében határozottan megadta azon személyek lajstromát, akik számára nem engedélyezhető a keresztény temetési szertartás.

Björn Blöndal
megyei főbiztos

1829. május 30.

T. Jónsson tiszteles

Breidabólstadur, Vesturhóp

Thorvardur Jónsson segédlelkésznek

Bízom benne, hogy e levél jó egészségben találja, amint Vesturhópban az Úr igéjének hirdetésén munkálkodik.

Először is, jóllehet megkésve, de hadd nyilvánítsam ki Önnek gratulációmát az Izland déli részén folytatott tanulmányainak sikeres befejezésével kapcsolatban. A hívek azt mondják, hogy Ön igyekvő fiatalember, és helyeslem azt a döntését, hogy északra megy, ahol édesapja keze alatt végezheti lelkészi teendőit. Nagy öröm számomra az a tudat, hogy továbbra is vannak még igaz férfiak, akiknek szándékuk teljesíteni az ember és az Isten előtti kötelességeiket.

Másodsorban megyei főbiztosi minőségemben írok, egy szolgálatot kérve Öntől. Mint azt bizonyára tudja, közösségünkre nemrégiben bűncselekmény sötét árnya vetült. Az Illugastadirban tavaly elkövetett gyilkosságok a maguk iszonyatos módján ennek a megyének a korrupt és istentelen voltát jelképezik. Húnavatn megye főbiztosaként nem tűrhetem a társadalmi megátalkodottságot, ezért a Koppenhágai

Legfelsőbb Bíróság várható engedélyének kézhezvétele után feltett szándékom kivégeztetni az illugastadiri gyilkosokat. Ennek az esetnek az okán kérem a segítségét, Thorvardur segédlelkész úr.

Nyilván emlékszik, már közel tíz hónapja egy, az egyházhoz eljuttatott levélben leírtam a gyilkosságok ügyét, azzal a meghagyással, hogy tartsanak a fenyítésről szóló prédikációkat. Engedje meg, hogy újra elbeszéljem a történeteket, ezúttal alaposabban ismertetve Ön előtt a bűncselekményt.

Múlt év március 13-ról 14-re virradó éjszakáján három ember a gyilkosság kegyetlen és gyűlöletes büntettét követte el két férfi – Natan Ketilsson és Pétur Jónsson – ellen, akiket Ön talán ismer. Pétur és Natan maradványaira Illugastadírban, Natan farmjának leégett romjai közt bukkantak rá, és a holttesteket közelebről szemügyre véve szándékos halálokozásra utaló sebeket találtak. Ez a felfedezés vezetett a vizsgálathoz, melynek eredménye bírósági tárgyalás lett. Tavaly július 2-án a gyilkossággal vádolt három személyt – egy férfit és két nőt – a Megyei Bíróság, melyen magam elnököltem, bűnösnek találta, és lefejezés általi halálra ítélte: „Aki ember vérént ontja, annak vérént ember ontja.” A Reykjavíkban ülésző Tartományi Bíróság tavaly október 27-én a halálos ítéletet helybenhagyta. Az ügyet jelenleg a Koppenhágai Legfelsőbb Bíróság vizsgálja, és valószínű, hogy az eredeti ítéletemet ott is jóváhagyják majd. Az elítélt férfi neve Fridrik Sigurdsson, a katadaluri gazda fia. A nők cselédek, a nevük Sigrídur Gudmundsdóttir és Agnes Magnúsdóttir.

Ezeket az elítélt személyeket jelenleg itt, északon tartjuk fogva, és ez így is marad a kivégzésükig. Fridrik Sigurdssont Jóhann Tómasson tiszteletes Thingeyrarba vitette, Sigrídur Gudmundsdóttirt pedig Midhópba szállították. Agnes Magnúsdóttirt a kivégzéséig Stóra-Borgban kellett volna tartani, de olyan okból, amit most nem áll módomban megnevezni, jövő hónapban átkerül a Vatnsdalur völgybéli Kornsa farmra. A nő elégedetlen a jelenlegi lelkipásztorával, és felhasználva kevés megmaradt jogai egyikét, másik lelkészért folyamodott. Önt kérte, Thorvardur segédlelkész.

Némi tanácstalansággal fordulok Önhöz az üggyel kapcsolatban. Tisztában vagyok azzal, hogy az Ön eddigi tevékenysége az egyházközsége legifjabb tagjainak lelki nevelésére korlátozódott, ami, úgymond, kétségtelen erény, de vajmi kevés átfogó jártasságot nyújt.

Talán Ön is elismerné, hogy túl halovány tapasztalattal bír olyan téren, hogyan lehet ezt az elítélt nőt az Úr színe elé ajánlani és az Ő végtelen kegyelméhez hozzásegíteni, mely esetben én nem venném rossz néven az Ön vonakodását. Olyan teher ez, amit tapasztalt egyházfőnek is tétováznék a vállára tenni.

Amennyiben azonban elfogadja annak felelősségét, hogy felkészíti Agnes Magnúsdóttirt az Urunkkal történő találkozásra, köteles lesz rendszeresen ellátogatni Kornsába, amikor az időjárás lehetővé teszi. Tolmácsolnia kell neki Isten szavát, ösztönöznie kell a bűnbánatra és az igazságszolgáltatás elfogadására. Kérem, ne hagyja, hogy a hízelgés vagy a rokonság, ha bármi ilyen fennáll Ön és az elítélt között, befolyásolja

a döntésében. Mindent egybevetve, tiszteletes, ha magától nem tud dönteni, forduljon hozzám!

Várom válaszát. Kérjük, üzenje meg azt a hírvivőmmel!

***Björn Blöndal**
megyei főbiztos*

THORVARDUR JÓNSSON SEGÉDLELKÉSZ a breidabólstaduri templomhoz csatlakozó kis melléképületben a tűzhelyet igyekezett éppen új kövekkel megerősíteni, amikor meghallotta, hogy apja az ajtóban a torkát köszörüli.

– Tóti, egy hírnök vár odakint, Hvammurból. Téged keres.

– Engem? – Úgy elámult, hogy az egyik kődarab kicsúszott a kezéből, és a döngölt földpadlóra pottyant, éppen csak elvértve a lábát.

Jón tiszteletes bosszúságában a fogát szívtva, fejét lehajtva belépett az ajtón, és gyengéden arrébb taszította Tótit.

– Igen, téged. Már vár.

A hírvivő egy szolgáló volt, kopott kabátot viselt. Alaposan végigmérte Tótit, mielőtt megszólalt.

– Thorvardur Jónsson tiszteletes?

– Az vagyok. Üdvözlöm. Igazából csak segédlelkész.

A szolgáló vállat vont.

– Levelet hoztam önnek a megyei főbiztostól, a tiszteletre méltó Björn Blöndaltól. – Kabátja belsejéből előhúzott egy kis papírdarabot, és átadta Tótinak. – Azt az utasítást kaptam, hogy várjak itt, amíg elolvassa.

A levél, amit addig a szolgáló öltözéke rejtett, meleg volt és nedves. Amikor Tóti feltörte a pecsétet, feltűnt neki, hogy a levelet aznap írták. Leült az ajtónál álló fatuskóra, és olvasni kezdett.

Amikor befejezte Blöndal levelét, felnézett, és észrevette, hogy a szolgáló figyel.

– Akkor? – noszogatta a férfi, és felvonta a szemöldökét.

– Mit parancsol?

– A válaszát a főbiztos úrnak. Nem érek rá egész nap.

– Azért beszélhetnék az apámmal?

A szolga felsóhajtott.

– Menjen csak.

Apját a badstofában¹ találta, amint gondosan igazgatta a takarókat az ágyon.

– Igen?

– A megyei főbiztostól jött. – Tóti átnyújtotta az apjának a szét-hajtogatott levelet, és tanácstalanul várt, amíg az apja elolvasta.

Az apja rezzenetlen arccal összehajtotta a levelet, és visszaadta. Egy szót sem szólt.

– Mit feleljek? – kérdezte Tóti végül.

– Te döntesz.

– Nem ismerem a nőt.

– Nem.

– Nem a mi egyházközségünk tagja?

– Nem.

– Miért engem kért? Én csak egy segédlelkész vagyok.

Apja visszafordult az ágy felé.

– Ezt a kérdést talán neki kellene feltenned.

A szolgáló a fatuskón ült, és a körmeit tisztogatta egy késsel.

¹ badstofa – A korabeli izlandi farm több kicsi, egyterű épületből állt, amelyeket folyosók kapcsoltak össze egymással. A badstofa volt a főépület, ahol a gazda, a családja és a cselédek ettek, dolgoztak és aludtak.

– Akkor hát? Milyen választ vihetek a megyei főbiztos úrnak a segédlelkész úrtól?

Tóti még azelőtt válaszolt, hogy tudta volna, miként döntsön.

– Mondd meg Blöndalnak, hogy találkozom Agnes Magnúsdóttirral!

A szolgáló szeme tágra nyílt.

– Akkor *erről* szól ez az egész?

– A lelki atyja leszek.

A férfi csak bámult, aztán hirtelen felnevetett.

– Te jó isten! – motyogta. – Fogtak egy egeret, hogy megszelídítse a macskát. – Azzal lóra pattant, és eltűnt a dombok mögött, magára hagyva Tótit, aki egy darabig ott állt egy helyben, eltartva magát a levelet úgy, mintha attól félne, hogy lángra kap.

STEINA JÓNSDÓTTIR éppen a szárított trágát hordta halomba a családjuk tőzegrháza közelében, amikor szapora patadobogásra lett figyelmes. Azon volt, hogy leporolja a szoknyájáról a sarat, miközben kinézett a pajta takarásából, hogy jobban rálásson a völgyön keresztül lovaglőösvényre.

Egy férfi közeledett élénkpiros kabátban. A lány nézte, ahogy a lovas a birtokuk felé fordul, és megpróbálta leküzdeni a rátörő ijedséget, amiért neki kell üdvözölnie a férfit. Visszahúzódott a pajta mögé, ahol sietve a tenyerébe köpött, hogy megtisztogassa a kezét, majd az orrát is megtörölte a ruhája ujjában. Amikor visszatért az udvarra, a lovas már ott várt.

– Üdv, ifjú hölgy! – A férfi lenézett Steinára, és tekintete egy lehetnyit elidőzött a lány piszkos szoknyáján. – Látom, megzavartam a házimunkában. – Steina mereven bámulta a látogatót, amint az a

lábát elegánsan átlendítve a ló fölött, leszállt. Nagydarab ember lé-
tére könnyedén ért földet.

– Tudja-e, ki vagyok? – Némi elismerést remélve nézett a lányra.
Steina a fejét rázta.

– Én vagyok a megyei főbiztos, Björn Audunsson Blöndal. – Fi-
noman biccentett a lány felé, és megigazította kabátját, amelyet,
mint Steinának szembeötlött, ezüstgombok díszítettek.

– Hvammurból jött – mormolta a lány.

Blöndal türelmesen mosolygott.

– Igen. Én vagyok az apja felettese. Azért jöttem, hogy beszél-
jek vele.

– Nincs idehaza.

Blöndal a homlokát ráncolta.

– És az édesanyja?

– A rokonainkhoz látogattak el, délre, a völgybe.

– Értem. – Rezzenetlen arccal nézett a fiatal nőre, aki feszengett,
és zavartan pillantgatott a rét felé. A lány egyébként sápadt bőrét
csak az orrán és a homlokán elvétve előforduló szeplők háborították.
Egymástól távol ülő barna szemei voltak, és az elülső fogai közt
nagy rés éktelenkedett. Blöndal úgy látta, hogy van benne valami
meglehetősen ormótlan. Feltűntek neki a vastag koszcsíkok is a lány
körme alatt.

– Később kell visszajönnie – bökte ki végül Steina.

Blöndal bosszús lett.

– Nem mehetnék legalább be?

– Ó! Ha szeretne. Ott megkötheti a lovát. – Mialatt Blöndal az
udvaron egy oszlop köré tekerte a gyeplőt, Steina az ajkába harapott,
majd megfordult, és besietett a házba.

Blöndal a kunyhó alacsony bejáratánál lehajolva követte a lányt.

– Az apja még ma visszatér?

– Nem – hangzott a kurta válasz.

– Ez kellemetlen – bosszankodott Blöndal a sötét előtérben botorkálva, miközben Steina a badstofához vezette. A férfi testesebbé vált, mióta kinevezték megyei főbiztosnak, és hozzászokott ahhoz az import fából épült, tágasabb házhoz, amit Hvammurban biztosítottak neki és családjának. A parasztok és farmerek viskóitól már kezdett viszolyogni. Ezek tőzegtéglából épült helyiségei szűkek voltak, nyaranta pedig felhőkben ontották a port, ami bántotta a tüdejét.

– Főbiztos úr...

– Megyei főbiztos.

– Sajnálom, megyei főbiztos úr. Mamma és papi, úgy értem, Margrét és Jón majd csak holnap jönnek vissza. Vagy a rákövetkező napon. Attól függ, milyen lesz az idő. – Steina a keskeny helyiség legközelebbi sarka felé intett, ahol egy sűrű gyapjúfüggöny egy apró fogadóhelyiséget választott el a badstofától. – Oda üljön le! – mondta. – Én megyek, megkeresem a húgomat.

Steina húga, Lauga Jónsdóttir a kicsinyke zöldségeskertben gyomlált, a kunyhótól nem messze. A földig hajolva nem láthatta a megyei főbiztos, viszont a nővére hívó szavát már jóval azelőtt meghallotta, hogy megpillantotta volna őt.

– Lauga! Merre vagy? Lauga!

Lauga fölegyenesedett, és a földtől piszkos kezét a kötényébe törölte. Nem kiabált vissza a nővérenek, inkább türelmesen várt, amíg Steina, aki a hosszú szoknyaiban botladozva fel s alá szaladgált, észrevette őt.

– Már mindenütt kerestelek! – kiáltotta Steina kifulladásra.

– Az isten áldjon meg, mi bajod van?

– Itt van a főbiztos!

– Ki?

– Blöndal!

Lauga a nővérére bámult.

– Björn Blöndal megyei főbiztos? Töröld meg az orrod, Steina, mert taknyos!

– Ott ül a fogadószobában.

– Hol?

– Tudod, a függöny mögött.

– Te magára hagytad őt? – Lauga szeme elkerekedett.

Steina elfintorodott.

– Kérlek, gyere, és beszélj velem!

Lauga végigmérte a nővérét, majd gyorsan kioldotta a piszkos köntényt, és ledobta a lestyán közé.

– El sem tudom képzelni, hogy mi zajlik néha a fejedben, Steina – motyogta, ahogy sietve lépdelt a viskó felé. – Egy ilyen embert, mint Blöndal, otthagysz a badstofánkban, hogy belevásson a foga az unalomba.

– A fogadószobában.

– Mit számít az? Gondolom, inni is a szolgálknak való tejsavóból adtál neki.

Steina ijedt arckifejezéssel fordult a nővére felé.

– Nem adtam neki semmit.

– Steina! – Lauga megszaporoázta a lépteit. – Azt fogja gondolni, hogy parasztk vagyunk!

Steina nézte, ahogy a nővére figyelmesen kerülgeti a fűcsomókat.

– Hiszen parasztk vagyunk – motyogta.

LAUGA SIETVE KEZET, ARCOT MOSOTT, és elcsent egy új kötényt Kristíntól, a család cselédjétől, aki az idegen hangja hallatán elbújt a konyhában. A lány a megyei főbiztost a fogadószoba kis faasztalánál ülve találta, amint éppen egy papírlapot olvasgatott. Miután elnézést kért nővére udvariatlanságáért, Lauga egy tányér felmelegített ürühússal kínálta Blöndalt, amit az örömmel fogadott, bár némi sértődöttség érződött a hangjában. A lány csendben, félrehúzódva álldogált, és nézte, ahogy a megyei biztos nekilát, hogy vastag ajkaival bekebelezze a húst. Talán az ő papijukat körzeti megbízottból magasabb posztra léptetik elő. Talán egyenruhát kap, vagy rendes fizetést a dán udvartól. És akkor nekik is lehet új ruhájuk. Talán egy új otthonuk is. Több szolgálójuk.

Blöndal a tányért kapirgálta a késével.

– Főbiztos úr, elfogad még egy kis skyrt²? – kérdezte Lauga, miközben elvette előle az üres tányért.

Blöndal emelte a kezét, hogy elutasítólag intsen, aztán elgondolkodott.

– No, nem bánom, legyen. Köszönöm!

Lauga elpirult, és sarkon fordult, hogy behozza a lágy sajtot.

– És nem vetnék meg egy kis kávé sem – szólta utána a férfi, ahogy a lány épp eltűnt a függönyön túl.

– Mit akar? – kérdezte hűgát Steina, aki a konyhai tűzhelynél kuporgott. – Annyit hallottam, hogy fel-alá klaffogsz az előtérben.

Lauga a kezébe nyomta a koszos tányért.

– Még nem mondott semmit. Skyrt és kávé kér.

Steina összenézett Kristínnel, aki csak a szemét forgatta.

² skyrt – Izlandi tejtermék, az állaga leginkább a görög joghurtéra hasonlít, az íze enyhén savanyú.

– Nincs kávénk – szólt halkan Steina.

– Dehogyan nincs, múlt héten láttam a kamrában.

Steina vonakodva szólalt meg.

– Én... megittam.

– Steina! A kávé nem magunknak vettük! Különleges alkalmakra tartogatjuk!

– Miféle alkalmakra? A biztos sosem jár erre.

– *Megyei főbiztos*, Steina!

– A szolgák nemsoká megjönnek Reykjavíkból. Akkor talán lesz megint.

– Az akkor lesz, de most mit tegyünk? – fújtatott Lauga, és a kamra felé taszigálta Kristínt. – Skyr! Gyorsan!

– Tudni akartam, milyen az íze – mentegetőzött Steina.

– Késő bánat. Hozz helyette friss tejet! Ha megvagy, hozz be mindent! Vagy inkább ne! Hozza be Kristín! Te úgy nézel ki, mint aki a lótrágyában hempergett. – Lauga metsző pillantást vetett Steina trágadarabkákkal tarkított ruhájára, aztán visszaindult a folyosón át.

Blöndal már várta.

– Ifjú hölgy, biztosan kíváncsi rá, minek köszönheti a családja a látogatásomat.

– A nevem Sigurlaug. Vagy Lauga, ha úgy tetszik.

– Értem. Tehát Sigurlaug.

– Apámra tartozó ügyben? Mert ő épp...

– Délen van, tudom, a testvére említette. De lám, itt is van.

Lauga hátrafordult, és meglátta Steinát a bejáratnál, egyik pizkos kezében lágysajtot, tejszínt és erdei gyümölcsöt tartva, a másikban tejet. Lauga bosszús pillantást vetett a nővére, amikor az véletlenül végighúzta a függöny szélét a skyren. Szerencsére a főbiztos nem törődött vele.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Uram – motyogta Steina. A tányért és a csészét a férfi elé tette az asztalra, majd sután meghajolt. – Válijk egészségére!

– Köszönöm! – felelte Blöndal. Vizsgálódva szaglászta a skyrt, aztán felnézett a két lányra, és halványan elmosolyodott. – Melyikük az idősebb?

Lauga oldalba bökte Steinát, hogy szólaljon meg, de az csendben bámulta a férfi kápráztatóan piros kabátját.

– Én vagyok a fiatalabb, főbiztos úr – válaszolt végül Lauga, és mosolya felfedte az arca bájjödröcskéit. – Egy év van közöttünk. Steinvör e hónapban lesz huszonegy.

– De mindenki csak Steinának szólít.

– Mindketten nagyon csinosak – jegyezte meg Blöndal.

– Köszönjük, uram! – felelte Lauga, és megint megbökte a nővérét.

– Köszönjük! – motyogta Steina.

– Mindketten örökölték az apjuk szókeségét, maga viszont az édesanyja kék szemét is, úgy látom – biccentett Lauga felé Blöndal. Eltolta magától az érintetlen tálát, és felemelte a bögrét. Beleszaglászott a tejbe, majd azt is visszatette az asztalra.

– Kérem, uram, egyen! – mondta Lauga a tálra mutatva.

– Köszönöm, de most hirtelen úgy érzem, tele vagyok. – Blöndal a felöltője zsebébe nyúlt, és így szólt: – Ezt ugyan jobb szerettem volna a ház urával megbeszélni, de mivel Jón körzeti megbízott nincs itt, és a dolog nem várhat, amíg ő visszatér, ezért a lányainak kell elmondanom. – Elővette a papírlapot, és széthajtotta az asztalon, hogy a lányok elolvashassák.

– Gondolom, hallották, mi történt tavaly Illugastadirban? – kérdezte.

Steina összerezzen.